

Χαιρετισμός στον Φερνάντο Πεσσόα

του ΓΙΩΡΓΟΥ ΖΙΟΒΑ*

Τι οίστρος σου 'χει πάρει τα μυαλά
τι άνεμος σε ξεσηκώνει!
Τι αδηφάγο μάτι ειν' αυτό που ξεγυμνώνει όλον τον
κόσμο και τον πασπατεύει!
Η περιέργεια σου μυρμηγκιάζει το κορμί
καύλα πνευματική σου κατακαίει τα σπλάχνα!

Νομίζεις μόνο εσύ έχεις περάσει τέτοια βάσανα;
Νομίζεις μόνο εσύ έχεις οργιάσει με τις λέξεις;
Εμείς εδώ δεν τρελαινόμαστε στα Νότια Βαλκάνια;

Εμένα κάθε κύτταρό μου είναι κι άλλος άνθρωπος
κάθε μου μόριο είναι δέντρο πέτρα ποταμός λουλουδι χελιδόνη
λιοντάρι φίδι πίθηκος ψάρι τριανταφυλλιά πλατάνι
και πάλι μόνο εγώ που σου μιλώ
είμαι ολ' αυτά μαζί και μόνον ένας

Όμως ό,τι κι αν πω
τους στίχους σου διαβάζω και τρελαίνομαι
νώθω σαν δεκαοχτάρης που τον φίλησε γυναίκα ερωτευμένη
γιατί γυναίκα ερωτευμένη είναι τα λόγια σου
παραμιλάει μου ψιθυρίζει λέξεις τρυφερές και πρόστυχες
γδύνεται κρύβεται πεισμώνει ξεκαρδίζεται στα γέλια κλαίει
κλαις μ' ένα γέλιο δακρυσμένο κι ένα κλάμα όλο χαρά
ενθουσιάζεσαι με τα τριξίματα των μηχανών τον βόγγο των ιμάντων
ενθουσιάζομαι κι εγώ μ' όλον αυτό τον κυκεώνα των στοιχείων
μ' αυτό το μάγμα των πραγμάτων που ξεχύνονται
μ' αυτό το όργιο των χρωμάτων που αλλάζουν

Χαίρε λοιπόν Φερνάντο χαρτοποντικέ που 'χεις καρδιά θηρίου
χαίρετε κι όλοι εσείς ο βουερός μυστήριος μυστηριακός χορός
Γουίτμαν κίναϊδε που τρίβεσαι πάνω σ' όλα τα πράγματα και τα καρπίζεις
κύκλωπα Ουγκώ μ' όλα τα τέρατά σου να γελούν και να χορεύουν
και συ προπάντων Ουίλλιαμ αιγιματικέ με τ' αναγεννησιακό ραβδί σου

Ανασπθείτε ελάτε εδώ

μαζί με τον Χιλιάνο που κυμάτισε κι αυτός ηδονικά τις λέξεις
τον άλλο τον πανύψηλο πού 'βαλε μια τελεία στην καρδιά του
μα και τον Έλληνα κομμουνιστή του έρωτα γενειοφόρο Τειρεσία
όλοι να ξεσηκώσουμε πάλι νεκρούς και ζώντες
σ' έναν χορό θριαμβικό του κόσμου και του χρόνου
επάνω στα ερείπια ωραίων Τραπεζών και γκριζών Μαυσωλείων
ανάμεσα σε δέντρα καρπερά λίμνες λαχταριστές ολόγυμνες γυναίκες
την ώρα που ένας άνεμος ευγενικός αιώνια θα θροϊζει
τους καλαμιώνες της ψυχής
τα δάση του ήσυχου μυαλού μας